

Nr 341.

Av herr **Wangson, Otto**, och herr **Ström, Fredrik**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till statens arbetslöshetskommission, kontantunderstödsverksamhet, statliga och statskommunala reservarbeten m. m.

Av den av Kungl. Maj:t till riksdagen avlätna propositionen nr 232 framgår, att Kungl. Maj:t icke för närvarande ansett sig böra föreslå några väsentliga förändringar uti nu gällande bestämmelser för den statliga och statsunderstödda hjälpverksamheten. Då det synes oss rimligt och rättvist, att de till reservarbeten utom hemorten hänvisade arbetslösa i större utsträckning, än vad nu är fallet, bliva i tillfälle att besöka sina familjer, anse vi oss föranlättna att föreslå viss ändring av Kungl. Maj:ts kungörelse angående statlig och statsunderstödd hjälpverksamhet av den 30 juni 1934.

Uti nämnda kungörelse § 31 finnas angivna de fall, i vilka arbetslösa äga att å statens bekostnad företaga resor till och från hänvisad arbetsplats. Av nämnda paragraf framgår, att kostnaderna för resor till arbetsplats bekostas av arbetslöshetskommissionen. Arbetslöshetskommissionen betalar även kostnaderna för de arbetslösas hemresa, då denna föranletts av olycksfall eller sjukdom, otvetydigt ådragen efter ankomsten till arbetsplatsen eller föranledd därav, att den arbetslöse inkallats till värnpliktstjänstgöring eller erhållit mera stadigvarande arbete i hemorten eller annorstädes.

Härav framgår, att reservarbetare icke äga att under den tid, de vistas vid en arbetsplats, på statens bekostnad besöka hemorten. Då reservarbetsplatserna ofta ligga långt borta från de hänvisades hemorter och då förtjänsterna i de flesta fall äro av den storleksordning att för resa å egen bekostnad erforderliga besparingar icke kunna göras, tvingas de till reservarbeten hänvisade arbetslösa att under långa och obestämda tidsperioder avstå från allt umgänge med sina anhöriga i hemorten. I detta avseende äro reservarbetarna onekligen försatta i en betydligt sämre ställning än de flesta andra medborgare i vårt land. Enligt nu gällande arbetslöshetsdirektiv ha de visserligen en teoretisk möjlighet att komma upp i den för orten gällande lägsta grovarbetarelönen, något som de av skäl, som äro väl kända och som därför icke närmare skola beröras, dock icke alltid göra. Men även i de fall de göra detta, befinna de sig dock i här berörda avseende i betydligt sämre ställning än de på orten bosatta. De senare åtnjuta den stora förmånen att få bo tillsammans med sina familjer. Reservarbetarna kunna högst sällan besöka sina anhöriga, då

detta alltid för dem är förenat med kännbara ekonomiska uppoffringar. Framför allt för familjefäder måste ett sådant avskiljande från familjen under långa och obestämda tidsperioder kännas beklämande och orättvist. Den ringa popularitet, som reservarbetena ha i vida kretsar, bottenar även till viss del i här påvisade förhållanden.

Håller man i åtanke, att det här är fråga om oförvitliga arbetslösa, måste det framstå som en gärd av rättvisa, att reservarbetarna på statens bekostnad beredas tillfälle att med vissa mellanrum besöka sina anhöriga i hemorten. Utan att vilja förneka icke familjeförsörjares behov av familjär samvaro synes det oss dock rimligt, att familjefäder i första hand beredas förmåner i detta hänseende. Det måste anses skäligt, att gifta reservarbetare givas tillfälle att förslagsvis en gång var tredje månad och ogifta en gång var sjätte månad på statens bekostnad få besöka hemorten.

De härmed förenade kostnaderna för statsverket böra utgå av medel, som riksdagen kan komma att ställa till arbetslöshetskommissionens förfogande för nästa budgetår.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om tillägg till 31 § i Kungl. Maj:ts kungörelse nr 434 av den 30 juni 1934 av innebörd att reservarbetare medgivas rätt att på bekostnad av statsverket besöka hemorten i enlighet med vad som ovan anförts.

Stockholm den 26 april 1935.

Otto R. Wangson.

Fredrik Ström.